

Arrest

nr. 342 480 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 1 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2025 met referentenummer 132368.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDENBERHE, die *loco* advocaat V. VANNEUVILLE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 november 2024 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging op grond van artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 1 september 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10, §1, al. 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Overwegende dat een visumaanvraag werd ingediend voor R., M. (...) geboren op (...)2002 van Afghaanse nationaliteit, ten einde de vermoedelijke echtgenoot, E., J. (...) °(...)2001 van Belgische nationaliteit te vervoegen in België,

Betrokkene legt een vertaalde huwelijksakte voor, afgeleverd op 06.05.2024 voor een huwelijk dat werd afgesloten op 26.04.2024, door de Afghaanse ambassade in Iran. Overwegende dat het document niet gelegaliseerd is. Overwegende dat dit document verschillende opvallende taalkundige fouten bevat in de Engelstalige tekst, waaronder termen zoals "spesifications", "specifictions" en "signituers". Overwegende dat dergelijke fouten niet verenigbaar zijn met de opmaak van een officieel document dat door een bevoegde autoriteit zou worden opgesteld. Overwegende dat bovenstaande onnauwkeurigheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de akte en ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit ervan. Bijgevolg kan voorgelegd document niet worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband.

Overwegende dat verder geen documenten worden voorgelegd die de huwelijksband kunnen staven. Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag geweigerd."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10, §1, eerste lid, 4° en 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"Artikel 10 §1, al 1, 4° van de vreemdelingenwet luidde als volgt : (...)

Artikel 12bis vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)

2.2.1. Weigering wegens niet gelegaliseerd zijn van de huwelijksakte

Verweerder stelt algemeen dat verzoekster een niet-gelegaliseerde huwelijksakte voorlegt.

→Wat betreft de legalisatie door de Afghaanse overheid

Er moet vastgesteld worden dat de huwelijksakte afgegeven door de Afghaanse ambassade in Teheran gelegaliseerd werd door het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken op 17 augustus 2024. De eerste stap in de legalisatie werd dus wel degelijk gezet. Er kan niet betwist worden dat de akte voorzien is van een handtekening, stempel en zegel van de Afghaanse overheid.

→Wat betreft de legalisatie door de Belgische overheid

Verweerder stelt louter dat de huwelijksakte niet werd gelegaliseerd, en dus dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd, maar laat na te verduidelijken hoe, in welke mate en op welke juridische grond dit gebrek aan legalisatie door de Belgische overheid verhindert dat een visum gezinshereniging zou kunnen worden afgeleverd aan de echtgenote van een erkend vluchteling in België.

Sinds 2015 is er geen ambassade meer in Kaboel, België onderhoudt ook geen diplomatieke betrekkingen met de de facto Taliban-autoriteiten sinds die in augustus 2021 weer aan de macht kwamen.

Op de website van Diplomatie Belgium staat te lezen dat de Belgische diplomatieke post in Islamabad geen documenten kan legaliseren (eigen onderlijning):

3. Officiële Afghaanse documenten

De Ambassade legaliseert geen Afghaanse documenten. Afghaanse documenten die als onderdeel van een visumaanvraag worden ingediend, worden geaccepteerd in de staat waarin ze aan de Ambassade worden voorgelegd.

Dus de enige instantie die bevoegd is om de Afghaanse documenten, afgegeven door de Afghaanse autoriteiten, te legaliseren nl. de Belgische ambassade in Islamabad, geeft zelf aan dat dit sinds de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021 en tot op heden niet mogelijk is. Dit is duidelijk een situatie van overmacht in hoofde van verzoekster.

Ook het Agentschap Integratie en Inburgering bevestigt deze informatie op zijn website (eigen onderlijning):

Op 6 juli 2022 liet het directiehoofd Personenrecht, Directie-generaal Consulaire zaken van FOD Buitenlandse Zaken weten dat er geen Afghaanse documenten meer worden gelegaliseerd door de Belgische ambassade in Islamabad. Legalisatie is niet meer mogelijk omdat uit recent ingewonnen informatie, ook bij andere EU-Lidstaten, blijkt dat er de (feitelijke) onmogelijkheid is om de herkomst, de identiteit en de bevoegdheid van de Afghaanse autoriteit die documenten afgeeft te controleren. Dit is noodzakelijk met het oog op "het bevestigen van de echtheid van de handtekening en de hoedanigheid waarin de ondertekenaar heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van de stempel of het zegel waarmee het document is bekleed."

Niemand is gehouden tot het onmogelijke, de overmacht voor verzoekster staat in deze dan ook duidelijk vast. De door verweerder gevraagde legalisatie wordt niet verstrekt door de Belgische diplomatieke post. Het

is de Belgische overheid zelf die aangeeft dat de legalisatie niet mogelijk is maar toch is dit voor verweerder (c.q. de Belgische overheid) een reden om een visum gezinshereniging te weigeren aan de Afghaanse echtgenote van een erkend vluchteling in België?

Dit is een schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is dan ook niet duidelijk waarom verzoekster geen beroep zou kunnen doen op de bepalingen van art. 10 §1, al 1, 4° van de vreemdelingenwet, met de bestreden beslissing schendt verweerder deze bepaling.

Bovendien, als er geen officieel gelegaliseerde documenten voorgelegd worden kan rekening gehouden worden met andere elementen of kan er worden overgegaan tot een onderhoud. Verweerder motiveert niet waarom er geen rekening werd gehouden met alternatieve bewijzen van het huwelijk of waarom hij daar niet naar gevraagd heeft, verzoekster had geen enkele reden om aan te nemen dat de Afghaanse huwelijksakte in de vorm die werd voorgelegd een probleem zou opleveren en was terecht van mening dat dit zou volstaan om de huwelijksband met haar echtgenoot te staven.

Evenmin is duidelijk waarom niet werd overgegaan tot een onderhoud om zo de relatie tussen betrokkenen vast te stellen. Door na te laten van dit te doen, wat nochtans van een zorgvuldig handelende overheid zou mogen verwacht worden, schendt verweerder de bepalingen van art. 12bis §6 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Weigering wegens geen authentieke huwelijksakte?

Verweerder stelde vast dat in het standaardhuwelijksboekje dat afgeleverd wordt door de Afghaanse ambassade typfouten staan in het Engels wat volgens verweerder 'ernstige bedenkingen doet rijzen over de authenticiteit ervan'.

Het is onbegrijpelijk dat verweerder deze typo's (die de verantwoordelijkheid zijn van de Afghaanse uitgever van dit huwelijksboekje), naast het ontbreken van legalisatie door de Belgische overheid, aangrijpt om het visum gezinshereniging aan verzoekster te weigeren.

Vooreerst komt het wel vaker voor dat er typfouten staan in Engels vertalingen in Afghaanse documenten, zie o.a. de publicatie van de UK Government, Afghanistan knowledge base profile : (bijlage 9)

Genuine documents if they are written in English, may have grammatical errors

Het betreft niet eens fouten in essentiële informatie zoals namen of data maar wel typo's in de standaardtekst in het huwelijksboekje. Dergelijke boekjes, met dezelfde spelfouten, moeten sinds de machtsovername door de Taliban al vaker door de handen van verweerder gegaan zijn zonder enig probleem, tot nu?

Dit strookt niet met het redelijkheidsbeginsel, het kan niet aan verzoekster verweten worden dat de Afghaanse ambassade in Teheran typfouten heeft staan in de standaardtekst in het door hun diensten uitgegeven huwelijksboekje. De huwelijksakte is gelegaliseerd door het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken, er is dan ook geen reden om de authenticiteit van de huwelijksakte in vraag te stellen alleen omdat er enkele taalfouten staan in de Engelse standaardtekst.

2.2.3. Faciliteren van gezinshereniging met erkend vluchtelingen

Vermits duidelijk is dat verweerder de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging doet ten aanzien van het statuut als erkend vluchteling van de referentiepersoon en niet als Belg is het gepast dat hij ook rekening houdt met de bepalingen terzake. Verzoekster verwijst hiervoor naar de richtlijn gezinshereniging en de overwegingen die deze bevat:

Overweging 4

Gezinshereniging is een noodzakelijk middel om een gezinsleven mogelijk te maken en draagt bij tot de vorming van een sociaal-culturele stabiliteit die de integratie van onderdanen van derde landen in de lidstaten bevordert, hetgeen bovendien de mogelijkheid biedt de economische en sociale samenhang te versterken, een fundamentele doelstelling van de Gemeenschap die in het Verdrag is vastgelegd

Overweging 8

De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.

Door na te laten hiermee rekening te houden schendt verweerder deze bepalingen van de gezinsherenigingsrichtlijn.

2.2.4. Schending materiele en formele motiveringsplicht

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt als volgt:

Art. 2. (...)

Art. 3. (...)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van uw Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, dat is ook niet wat verzoekster vraagt. Maar uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of verweerder bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Het ontbreken van een (onmogelijk te bekomen) legalisatie door de Belgische diplomatieke post is immers op zich onvoldoende reden om een visum lang verblijf te weigeren, alleszins begrijpt verzoekster niet dat verweerder tot deze beslissing is kunnen komen. Verzoekster is een Afghaanse vrouw zonder rechten in Afghanistan, onderworpen aan zeer strenge en verregaande beperkingen, ze is een burger zonder stem, letterlijk en figuurlijk maar wel met recht op gezinshereniging met haar echtgenoot die, in de context van

voorliggende beslissing, erkend vluchteling is in België, een recht dat haar door de bestreden beslissing geweigerd wordt.

Verzoekster meent dat verweerder niet correct heeft gehandeld en acht de materiële motiveringsplicht geschonden gezien zij uit de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing onmogelijk kan opmaken van welke feitelijke gegevens verweerder is uitgegaan om vast te stellen dat verzoekster niet aan de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging zou voldoen en die die gezinshereniging weigert enkel wegens het ontbreken van een onmogelijk voor te leggen legalisatie en wegens de typfouten in het standaard huwelijksdocument.

Verweerder schendt ook de formele motivering vermits in de bestreden beslissing buiten de verwijzing naar art. 10 §1, al , 4° van de vreemdelingenwet, geen enkele rechtsgrond opgenomen is die verantwoordt hoe hij tot een weigeringsbeslissing is gekomen.

Besluit

De verwerende partij schendt met de bestreden beslissing tot weigering van een visum lang verblijf van 2 september 2025, door verweerder gemaaild naar de Belgische diplomatieke post in Islamabad op 2 september 2025 en door de Humanitarian Welfare Organisation (HWA) van Antwerpen overgemaakt aan de raadvrouw van verzoekster op dezelfde dag, de voormelde artikelen van de vreemdelingenwet, de bepalingen van de gezinsherenigingsrichtlijn alsook de materiële en de formele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van de redelijkheid.

Bijgevolg is het enige aangevoerde middel gegrond."

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.3. Uit het administratief dossier (stuk 40 – stuk 54) blijkt dat de verzoekende partij, die van Afghaanse nationaliteit is, een aanvraag gezinshereniging indient op grond van artikel 10/10bis van de Vreemdelingenwet teneinde haar vermoedelijke echtgenoot, een in België erkend vluchteling, te vervoegen en dat zij in dit verband een huwelijksakte heeft voorgelegd, afgeleverd op 6 mei 2024, voor een huwelijk dat door de Afghaanse ambassade in Iran werd afgesloten op 26 april 2024.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij geen beroep kan doen op de bepalingen betreffende gezinshereniging in artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, daar de voornoemde huwelijksakte niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband omdat (i) de voorgelegde huwelijksakte niet gelegaliseerd is en (ii) de huwelijksakte verschillende opvallende taalkundige fouten bevat in de Engelstalige tekst, waaronder termen zoals "spesifications", "specifications" en "signituers", dat dergelijke fouten niet verenigbaar zijn met de opmaak van een officieel document dat door een bevoegde autoriteit zou worden opgesteld en dat bovenstaande onnauwkeurigheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de akte en ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit ervan. Zij motiveert tevens dat verder geen (andere) documenten worden voorgelegd die de huwelijksband kunnen staven.

Op grond van voornoemde redenen besluit de verwerende partij om de visumaanvraag van de verzoekende partij te weigeren.

3.4. Betreffende het motief (i) dat de voorgelegde huwelijksakte niet gelegaliseerd is, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging weigert omdat de huwelijksakte niet

gelegaliseerd werd maar nalaat te verduidelijken hoe, in welke mate en op welke juridische grond dit gebrek aan legalisatie door de Belgische overheid verhindert dat een visum gezinshereniging zou kunnen worden afgeleverd aan de echtgenote van een erkend vluchteling in België. Voorts betoogt zij dat op de website van Diplomatie Belgium staat te lezen dat de Belgische diplomatieke post in Islamabad geen documenten kan legaliseren: "3. *Officiële Afghaanse documenten De Ambassade legaliseert geen Afghaanse documenten. Afghaanse documenten die als onderdeel van een visumaanvraag worden ingediend, worden geaccepteerd in de staat waarin ze aan de Ambassade worden voorgelegd.*", dat dus de enige instantie die bevoegd is om de Afghaanse documenten, afgegeven door de Afghaanse autoriteiten, te legaliseren, namelijk de Belgische ambassade in Islamabad, zelf aangeeft dat dit sinds de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021 en tot op heden niet mogelijk is, dat de door de verwerende partij gevraagde legalisatie niet wordt verstrekt door de Belgische diplomatieke post, dat het de Belgische overheid zelf is die aangeeft dat de legalisatie niet mogelijk is en dat het dan ook onzorgvuldig en onredelijk is dat het gebrek aan legalisatie voor de verwerende partij (de Belgische overheid) toch een reden is om haar visum gezinshereniging te weigeren.

De verzoekende partij kan vooreerst gevolgd worden dat de verwerende partij niet verduidelijkt hoe, in welke mate (en op welke juridische grond) het gebrek aan legalisatie (door de Belgische overheid) verhindert dat een visum gezinshereniging zou kunnen worden afgeleverd aan de echtgenote van een erkend vluchteling in België.

De verzoekende partij kan vervolgens worden bijgetreden dat uit informatie afkomstig van de Belgische autoriteiten blijkt dat de Belgische ambassade in Pakistan geen Afghaanse documenten legaliseert en dat Afghaanse documenten die als onderdeel van een visumaanvraag worden ingediend worden geaccepteerd in de staat waarin ze aan de ambassade worden voorgelegd. Het kan de verzoekende partij dan ook niet worden tegengeworpen dat zij geen gelegaliseerde huwelijksakte heeft voorgelegd, minstens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet waarom – niettegenstaande de Belgische ambassade in Pakistan geen Afghaanse documenten legaliseert en Afghaanse documenten, ingediend als onderdeel van een visumaanvraag, worden geaccepteerd in de staat waarin ze aan de ambassade worden voorgelegd – voor het document dat door de verzoekende partij in het kader van haar visumaanvraag werd voorgelegd, meer bepaald een huwelijkscertificaat afgegeven door de Afghaanse ambassade in Iran, wel een legalisatie mogelijk is of zou zijn.

Ook het administratief dossier bevat geen informatie over de vereisten en wijze van legalisatie van een Afghaans huwelijkscertificaat afgeleverd door de Afghaanse ambassade in Iran.

Het is de Raad *in casu* overigens niet duidelijk of de verwerende partij zonder de vaststellingen over de taalkundige fouten in het document, louter op grond van de vaststelling dat het huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd is, ook zou geoordeeld hebben dat het voorgelegd document niet aanvaard kan worden als bewijs van de huwelijksband. Er blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat het motief dat het huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd is het besluit dat de huwelijksakte niet kan worden weerhouden als bewijs van de huwelijksband afdoende kan schragen.

3.5. Betreffende het motief (ii) dat de huwelijksakte verschillende opvallende taalkundige fouten bevat in de Engelstalige tekst, waaronder termen zoals "*spesifications*", "*specifictions*" en "*signituers*", dat dergelijke fouten niet verenigbaar zijn met de opmaak van een officieel document dat door een bevoegde autoriteit zou worden opgesteld en dat bovenstaande onnauwkeurigheden afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de akte en ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit ervan, stelt de verzoekende partij dat het onbegrijpelijk is dat de verwerende partij deze typfouten, die de verantwoordelijkheid zijn van de Afghaanse uitgever van dit huwelijksboekje, aangrijpt om het visum te weigeren, dat het wel vaker voorkomt dat er typfouten staan in de Engelse vertalingen in Afghaanse documenten, waarbij zij verwijst naar een publicatie "*Afghanistan knowledge base profile*" van de "*UK Government*", die zij voegt bij haar verzoekschrift en waarin wordt gesteld: "*Genuine documents if they are written in English, may have grammatical errors*" (vrije vertaling: Echte documenten die in het Engels geschreven zijn, kunnen grammaticale fouten bevatten). De verzoekende partij meent dat het niet aan haar verweten kan worden dat de Afghaanse ambassade in Teheran typfouten heeft staan in de standaardtekst in het door hun diensten uitgegeven huwelijksboekje.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarop de verwerende partij zich baseert waar zij stelt dat de opvallende taalkundige fouten in de Engelse tekst van de huwelijksakte niet verenigbaar zijn met de opmaak van een officieel document dat door een bevoegde autoriteit zou worden opgesteld. De Raad kan niet vaststellen dat dit motief *in casu* is gebaseerd op werkelijk bestaande feiten. Het administratief dossier bevat immers ook geen informatie over de vraag of dergelijke fouten kunnen voorkomen in Engelstalige tekst die wordt vermeld op een huwelijksakte uitgegeven door de Afghaanse ambassade in Teheran.

In deze omstandigheden kan de Raad niet nagaan of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens om te besluiten dat de onnauwkeurigheden in de huwelijksakte afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van die akte en ernstige twijfel doen rijzen over de authenticiteit ervan.

3.6. De verwerende partij heeft in onderhavig beroep geen nota met opmerkingen neergelegd.

3.7. Er kan niet vastgesteld worden dat de motieven van de bestreden beslissing op werkelijk bestaande en concrete feiten berusten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld, noch dat de bestreden beslissing op afdoende wijze de juridische en feitelijke overwegingen bevat die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Er kan niet blijken – noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier – dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden.

Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

3.8. Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Nu de eventuele gegrondheid van de overige middelenonderdelen niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden, bestaat er geen noodzaak tot verdere bespreking daarvan.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 september 2025 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER

